

VERSENY

TESTVÉRISÉG

Mikor a költeményt olvasni kezdtem,
közömbös arcom félszeg és fölényes
mosolyba torzult bajos rímein
és ütemtelen setesutaságán;
de ahogy sorról-sorra mind tovább
haladtam, egyre jobban érdekelt,
már izgatottan faltam a betűket,
s oly egyszerűnek, szépnek és igaznak
tűnt az egész, mire végére értem,
hogy rösteltem iménti bárgyú képem.

Ki hát a szerző? Nem tudom, akárki,
nevét, alakját nem is kutatom.
Ívnyi papíron ceruzasorok
jónéhány helyesírási hibával;
első szó: „Eltárs!“ , a végső: „Szabadság!“,
közöttük véres sorsa Koreának
fájdalmas részletességgel lefestve,
s igaz, testvéri bánat, —
s a „gyermekirtó yankee gangsterek“,
s igaz, mély gyűlölet, —
(itt a ceruza hegye is kitört).
És szív van benne, versre még ügyetlen
hatalmas szív, minden rossz ütemet
diadalmas-szépen túldobogó,
felemelő, magávalragadó,
testvéri szívkorusba olvadó —

repesve hallgatom.

S még hányat görnyesztett papír fölé
az egybefogó, öles fájdalom
s erő?

Ó szörnyű, iszonyú a sorsod,
és gyönyörű a lelked, Korea,
hogy dalra bírod, szólni szólítod
a nép szívét — ugy-e te jól tudod,
hamis dalt a nép sosem énekel,
a nép sosem ír hazug költeményt,
ha versben szólal, igazsága szólal,
s igazságától az ereje gyűl...
örülj dalának: nem vagy egyedül!

EÖRSI ISTVÁN